

gende saaledes, at man fuldstændig kan isolere de Folk, som ere der, saavel Opvarningspersonalet som de Dvrigte. Jeg kan derfor ikke Andet end i høi Grad beklage, at Krigsministeren ikke har set sig i Stand til at komme Kommunen imøde. Jeg skal ikke udtale nogen Dom om den ærede Krigsministers Handlemaade; men jeg tror ikke, at Dommen fra deres Side, som ville se paa den med uheldede og upartiske Dine, ganske vil falde ud til den høitærede Krigsministers Fordel. Det er meget muligt, at Krigsministeren er plaget af mange berettigede og uberettigede Anmodninger. Han har selv givet en lang Skildring deraf, som det dog ikke kan falde mig ind at fortsøge videre, men jeg maa dog sige, at i visse af disse Forhold, som Krigsministeren har berørt, vil Meningen om den Smødefkommen, som er viist fra Krigsministerens Side, være forskjellig, men det skal jeg dog, som sagt, ikke indlade mig paa, men kun gjentage, at jeg beklager, at Krigsministeren ikke har set sig i Stand til at komme Kommunen imøde.

Formanden: Jeg skal meddele, at der er indgivet Forslag til en motiveret Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen. Forslaget er indbragt af Folketingsmændene for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) og Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) og lyder saaledes: „I Erkjendelse af, at Ministeren i det i Forespørgslen nævnte Tilfælde har varetaget de ham betroede Interesser paa rette Maade, gaar Thinget over til Dagsordenen.“ Den ærede Forespørger har Ordet.

Frolund: Tor jeg være saa fri at spørge, om det nu kun er den motiverede Dagsorden, der er under Forhandling?

Formanden: Da Dagsordenen efter sit Indhold i Bifølgelsen ikke vil forandre Forhandlingens Karakter, antog jeg, at den ærede Forespørger, der har begjert Ordet, vilde have det allerede nu; men ønsker det ærede Medlem, at Dagsordenen bliver motiveret først, vil jeg give Ordet til en af Forslagsstillerne.

(Frolund: Nei!) Så, saa har den ærede Forespørger Ordet.

Frolund: Forsaavidt der af den ærede Taler derovre (Brix) blev antydet, at jeg skulde have sagt Noget, hvoraf man kunde udlede, at jeg havde villet sætte Kommunalbestyrelsen under Kritik, maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ikke har været min Hensigt, og jeg tror heller ikke, at man i mine Ord vil kunne finde Noget, som kunde fortolkes saaledes. Jeg har netop med Fuld villet vogte mig for Kritik til begge Sider, skjøndt en saadan jo ellers laa temmelig nær. Der er imidlertid en anden Yttring, jeg ikke kan lade gaa upaatakt hen, fordi den strider aldeles mod min Erfaring og Overbevisning. Det er nemlig blevet sagt, at den Bygning, der af den høitærede Krigsminister er bloven anvist Kommunalbestyrelsen, nemlig Søværsthuset, var en Bygning, som var aldeles ubrugelig. Jeg veed jo nok, at man støtter sig paa en Undersøgelse, der skal være stuet af Stadslæggen — ja, han maa vel anses for at være sagkyndig, jeg har ikke den Ære at kjende ham, men jeg drager ikke hans Kyndighed i Tvivl — saavel som paa en Undersøgelse af Økonomisforvalteren, der dog vel neppe her kan anses for eller kaldes særdeles sagkyndig; men ved Siden af de andre Usagkyndige tør jeg dog maasse ogsaa føie min Dom og Mening. Sagen ligger mig meget stærkt paa Sinde, og det er min Overbevisning, at, naar vi havde faaet og benyttet denne Bygning, vilde Savnet af et Hospital derved være afhjulpet. Denne min Overbevisning støtter jeg ikke alene paa mit eget Syn; men jeg har om denne Sag, om denne Bygning havt en Samtale med en Læge; vilde jeg nævne ham, er jeg vis paa, at hans Dom vilde blive anset for at være fuldt saa solid og sikker som Stadslægens. Jeg har endvidere konfereret med to bygningskyndige Mænd, som kjende Leiligheden, og de sige, at med nogle forholdsvise ringe Beføstninger og med nogle saa Arbejder, som kunne udføres i Løbet af en 10—12 Dage, vilde man der paa Søværsthuset have kunnet faae et meget